

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1175846/10

בבית הדין הרבני תל אביב יפו

לפני כבוד הדיינים:

הרב צבי בן יעקב – אב"ד, הרב יצחק הדאיה, הרב משה בצרי

התובעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד עזרא אשרי)

נגד

הנתבע: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד חיה לזר-נוטקין)

הנדון: חיוב כתובה באישה שתבעה שלום בית ולחילופין גירושין

החלטה

הצדדים נישאו זה לזה כדמו"י בתאריך ב' באדר תשס"ז (20.2.07), ומנישואין אלה נולדו ארבעת הילדים: [א'] (בן כ-11.5), [ב'] (בת 9.5), [ג'] (בת 6) ו[ד'] (בן כ-3). הצדדים התגרשו כדמו"י בתאריך י"ב באדר תש"פ (8.3.20), ונותרו להכרעה עניין הכתובה, מזונות, משמורת וזמני שהות, כאשר עניין הרכוש בא על מקומו עם רכישת חלק הבעל בדירה ע"י האישה.

תיק זה החל בבית הדין הרחובות, המשיך בפני הרכב קמא (בראשות הרה"ג אבירן יצחק הלוי שליט"א), והועבר אלינו. בתאריך ל' בתשרי תש"פ (18.10.20) התקיים דיון הוכחות שבו נחקרו הצדדים בחקירה נגדית. כמו כן הוגשו כתבי טענות וסיכומים.

בית הדין יציין כי בחודש יוני 20 התקיים בפנינו דיון, וניתנה החלטה בעניין תקפות הסכם הגירושין מיום י"ד באייר תשע"ט (19.5.19), וכן ניתנה החלטה בעניין מזונות זמניים, כך שהאב ישלם לאם 4,000 ש"ח מזונות כולל מדור ואחזקת מדור, ובנוסף מחצית מהוצאות חינוך ובריאות חריגות. בתאריך כ"ד באלול תש"פ (13.9.20) הוגש לבית הדין תסקיר בעניין משמורת וזמני שהות, מפקידת סעד לסדרי דין של המועצה האזורית ג'.

כתובה

הנתבע טוען שהתובעת אינה זכאית לתשלום כתובתה. טענתו המרכזית – האישה היא זו שתבעה גירושין, ומי שתובעת גירושין אינה זכאית לכתובה. לטענתו – האישה לא רצתה בשלום בית. כמו כן, האישה נהגה בו בכוחניות, ואין הוא אשם בגירושין.

יובהר שהאישה תבעה בבית הדין מלכתחילה שלום בית ולחילופין גירושין. האישה טענה בכתב התביעה כי מזה כשנה (לפני מועד התביעה) הבעל הפסיק ללמוד, שינה את לבושו, ירד רוחנית, ומבקר במקומות שאינם תואמים למגזר החרדי. עוד מציינת התובעת על קשר שיש לבעל עם אישה נשואה (סעיף 12 לכתב התביעה). האישה תבעה מבית הדין לנסות ולהשיב את השלום לבית הצדדים, ואם יסרב, לחייבו במתן גט.

עניין האישה הזרה, עלה גם בטענות התובעת, הן בכתבי הטענות שהוגשו לבית הדין, וכן בדיון. מדובר בשכנה של בני הזוג, שיש לנתבע קשר עמה. אמנם לא הוכח שהיה לנתבע קשר

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

אינטימי במהלך חיי הנישואין עם אותה שכנה, אך הקשר ההדוק בין הנתבע לאותה שכנה (מ. ב.), הוא זה שלדברי התובעת, בין השאר, הביא לפרוק חיי הנישואין.

עובדה נוספת שהתבררה בדיון – הנתבע הוא זה שעזב את חדר השינה. מפנים לפרוטוקול הדיון (מיום ל' בתשרי תש"פ (18.10.20), שורה 77 ולהלן):

“בא כוח האישה: מי עזב את החדר שינה?”

הבעל: אני עזבתי בגלל שהייתי תחת לחץ ולא היה לי נעים להיות בסיטואציות כאלה ואחרות. יותר חשוב הדרך לשם.

בא כוח האישה: במרץ 2018 עזבת את החדר שינה?

הבעל: לא זוכר.

בא כוח האישה: ביולי 2018 עזבת את החדר שינה?

הבעל: לא.

בא כוח האישה: אז אני מקריא לך את הפרוטוקול ועזבת בערך מאפריל”.

הבעל נחקר על כך שבהיותו נשוי לקח את השכנה למושב א', והמתין לה שם עד שתצא מטיפול פסיכולוגי. בית הדין מצייין כי ההסברים שנתן, לחלוטין לא מניחים את הדעת ומלמדים על קשר עמוק יותר שהיה לנתבע עם אותה שכנה, כאשר כיום למעשה הנתבע מודה, שלאחר הגירושין היא מבקרת בביתו וכו'. בעניין היותו עם [מ'] במושב א', בית הדין מפנה לפרוטוקול הדיון, שורה 107 ולהלן:

“בא כוח האישה: באפריל 2019 היית במושב א' בלילה. מה עשית שם?”

הבעל: חיכיתי ל[מ'] שתצא מטיפול פסיכולוגי.

בא כוח האישה: והיא הייתה אז נשואה, נכון?

הבעל: כן.

בא כוח האישה: בגמר הטיפול היא נכנסה לרכב שלך, נכון?

הבעל: כן.

בא כוח האישה: מה קרה אתה מחזיר אישה נשואה והיא נכנסת לך לאוטו?

הבעל: מתוקף העובדה שאני גר מולה ואני יורד במדרגות, אני שמעתי אלימות מעבר לדלת, ואפשר להביא אותה לפה, וכבר נתנו עדות על זה, היה לי אופציה לרווח על זה למשטרה, או בדרך אחרת. היא ובעלה היו הולכים למטפלת, ואני האצתי בה ושכנעתי אותה ללכת למטפלת וידעתי שלבד היא לא תלך ומתוך אכפתיות לקחתי אותה והחזרתי אותה.

בא כוח האישה: באיזה שעה החזרת אותה? באיזה שעה? ב-22:00 בלילה?

הבעל: לא זוכר. אני זוכר שזה לקח מספר שעות.

בא כוח האישה: אתה הודעת לאשתך שאתה עושה את זה?

הבעל: למה היא אומרת לי כשהיא מדברת עם אב הבית של הבית ספר שלה?! לא יכולתי להגיד את זה כי לא היינו במצב של דיבור פתוח.

בא כוח האישה: ואתה מגדיר את עצמך כיהודי חרדי?

הבעל: כן. אני מתוקף תפקידי זה להפסיק את הסבל מבני אדם.”

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הסעה של השכנה לטיפול פסיכולוגי, ושהייה שם במשך שעות של המתנה, בטענה שכך נוהג כדי להפסיק סבל מבני אדם, לא נשמעת אמינה, כמו גם הטענות ששמע אלימות בחדר המדרגות וכו', כל אלה מוליכים למסקנה שהקשר בין השנים היה מעבר לקשר של נהג/ נוסע או מסייע. בית הדין מעריך ביותר חסד ואנשי חסד, אך תחילה יש לגמול חסדים בבית פנימה, ולא להיות טוב ומטיב עם השכנה.

כך גם העובדה שהבעל, בעצת באת כוחו, מתנגד למתן פירוט שיחות טלפון שהיו לו עם אותה שכנה בהיותה נשואה ובהיותו נשוי, על מנת שבית הדין יוכל ללמוד על היקף השיחות (ראה שורה 147 ולהלן לפרוטוקול), יש בהם כדי ללמד שיש לבעל ממה לחשוש.

הרכב דנן כבר כתב פעמים רבות שאם אישה תובעת גירושין מחמת מעשי הבעל, הרי שאינה מפסידה את כתובתה. נפנה לפסקי הדין שפורסמו (ראה לדוגמא: 1155445/2), וכן בבית הדין הגדול (בתיק מס' 1106680/5), ועיין משפטיך ליעקב חלק ז' סימן ה'. בנוסף גם במקרה ויש ספק, הרי הכתובה בחזקתה (ראה משפטיך ליעקב חלק י' סימן ט'). משמעות הדבר, שחובת הבעל להוכיח שהאישה הפסידה את כתובתה.

במקרה שלפנינו השתכנענו למעלה מכל ספק, שהאישה לא הפסידה את כתובתה. ראשית, האישה לא תבעה גירושין. היא תבעה שלום בית, וניכר שרצתה שהבעל ישנה דרכיו ויחזור להיות ברמה הרוחנית הקודמת, ויפסיק את קשריו עם אותה שכנה. ורק כשנוכחה לדעת שאין ברירה והבעל אינו משנה את דרכיו, היא הייתה מעוניינת בגירושין. טעם נוסף – הבעל הוא זה שעזב את חדר השינה ללא סיבה מוצדקת. ומה יש לצפות מאישה, שבעלה עוזב את חדר השינה, מקיים "קשרי רעות" (???) עם השכנה, שתשב ותמתין שהגט יגיע אליה? ! ודאי זכותה המלאה לתבוע גירושין, ולא הפסידה דבר מכל זכויותיה, ובכללם הכתובה.

גם אם האישה לא ראתה את בעלה מקיים קשר אינטימי עם השכנה, הרי ש"קשרי הרעות" המיוחדים שניהל עמה, גם אם מדובר בזוג שאינו שומר תורה ומצוות, מהווה סיבה לתבוע גירושין וכתובה. בפרט שהאישה ביקשה שהבעל יעבור טיפול פסיכולוגי ושיחזור לקדמותו, ויעזוב את "קשרי הידידות" עם השכנה והוא לא עשה זאת וכיום אף האישה מופיעה בביתו והוכיח סופו על תחילתו.

נציין גם את אשר נכתב בתסקיר שרותי הרווחה, בעניין הקשר בין האב לבן [א'], וכך נכתב:

"ניכר ש[א'] נושא מטען כבד לגבי אביו, כיון שהבין שהוא האחראי לפירוק הנישואין, ויש אדם שמעורב בכך שההורים התגרשו".

וראה שם בהמשך הדברים. לאמור, הבן הגדול רואה באב את האשם בגירושין, וכן באדם שמעורב בכך. לא באנו להביא זאת כראיה אלא לציין תחושה של בן הצדדים, וכעסו על אביו האשם בגירושין.

כאמור, מעיקר הדין האישה זכאית למלוא הכתובה של 52,000 דולר. אולם אך עקב מצבו הכלכלי של הבעל, בית הדין פוסק כי סכום הכתובה יעמוד על 120,000 ש"ח, ובלבד שהבעל לא יתבע זכויות מכספי האישה בקרנות פנסיה וכו'. ככל ונדָרש לחיוב האישה לאיזון נכסים, הרי שסכום הכתובה יעמוד על סך של 180,000 ש"ח.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

משמורת וזמני שהות

לעניין משמורת והסדרי שהות, עיינו בתסקיר ובחלופות השונות שנכתבו בו. אנו סבורים שיש לקיים את החלופה הראשונה לפיה משמורת הילדים תהיה אצל האם - לפחות למשך שנתיים, ורק אחר כך ניתן יהיה לבחון משמורת משותפת.

בית הדין מעדיף את החלופה המשמרת יציבות בזמן השהות עם כל אחד מההורים באופן בו נשמרת השגרה אליה התרגלו הילדים, הגם שכך יהיו פחות זמן עם האב.

קשה לנו כדיינים להשתחרר מהרושם שכל נושא המשמורת המשותפת, לא באה לעולם מתוך בחינה של טובת הילדים גרידא, אלא גם מתוך כוונות ש'מתן שכרן בצידן', היינו הימנעות של האב בתשלום מזונות.

אנו סבורים כי האם מסורה ודואגת בכל המישורים כולל קשר עם בתי ספר, רופאים, חוגים וכו'. להערכתנו מדובר באם דומיננטית, ואף האב יוכל להמשיך ולהיות פעיל בגדול וחינוך ילדיו, כפי שהיה בעבר.

לאור האמור, בית הדין פוסק כי בשלב זה משמורת הילדים תהיה אצל האם, כאשר לאחר שנתיים יוכל האב לבקש לבחון זאת מחדש, ככל ויהיו תנאים חדשים ושינוי נסיבות שיצדיקו זאת.

זמני השהות בין האב לילדיו יהיו כאמור בחלופה מספר 1 לתסקיר.

כמו כן בית הדין מאמץ את חמשת הסעיפים הקטנים בסיפא של התסקיר, שכותרתם: דרכי התערבות טיפולית לשיפור התקשורת עם ההורים וכו', ועל ההורים לפעול בהתאם.

מזונות

בית הדין פוסק כי המזונות הזמניים שנפסקו בתאריך כ"ב בסיון תש"פ (14.6.20), כאשר האב מחויב בתשלום של 4,000 ש"ח לחודש עבור מזונות הילדים כולל מדור ואחזקתו, ובנוסף מחצית מהוצאות בריאות וחינוך חריגות, ימשיכו גם לעת הזאת, עד להחלטה אחרת של בית הדין.

דהיינו, הגם שהאם רכשה את חלק האב בדירה, בית הדין סבור כי נכון לעת הזאת יש להשאיר את סכום המזונות שנפסק על כנו.

לאור האמור לעיל:

א. מחייבים את הנתבע לשלם לתובעת 120,000 ש"ח בגין כתובתה.

ב. מאפשרים לאב לפרוס את חיוב הכתובה ב 60 תשלומים חודשיים שווים של 2,000 ש"ח לחודש, החל מחודש ינואר 21 ועד לדצמבר 25, ובתנאי שתוך 21 יום ייתן לאישה 60 שיקים כאמור. במידה ולא ייתן 60 שיקים כאמור, הרי שחלה עליו חובה לתשלום דמי הכתובה במלואה תוך 60 יום מיום מתן פסק הדין.

ג. משמורת הילדים תהיה אצל האם, וזמני השהות כמובא בחלופה 1 לתסקיר, וכפי שמתקיימים כיום.

ד. פסק הדין למזונות מיום כ"ב בסיון תש"פ (14.6.20) ימשיך להיות בתקפו, כל עוד לא החליט בית הדין אחרת.

ניתן לפרסם לאחר השמטת פרטים מזהים.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ניתן ביום י"ז בכסלו התשפ"א (03/12/2020).

הרב משה בצרי

הרב יצחק הדאיה

הרב צבי בן יעקב – אב"ד

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה